

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4008/2567

นาง อ.โจทก์ นาง พ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1490, ป.พ.พ. มาตรา 1489, ป.พ.พ. มาตรา 852, ป.พ.พ. มาตรา 693

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยที่ 1 ยื่นแบบคำขอกู้และรับรองสิทธิโครงการสวัสดิการการเงินกู้ ช.พ.ค. ระบุวัตถุประสงค์ไว้ข้อ 3 ว่า เพื่อชำระหนี้และทุนการศึกษาบุตร แสดงว่าหนี้ที่จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินดังกล่าวเป็นหนี้เกี่ยวกับการศึกษาของบุตรตามสมควรแก่สภาพ โดยจำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อรับรองสำเนาถูกต้องในสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนแนบท้ายแบบคำขอกู้ดังกล่าว อันแสดงว่าจำเลยที่ 2 ยินยอมให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นภริยาทำสัญญากู้ยืมเงิน ดังนั้น หนี้ที่จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินดังกล่าวจึงเป็นหนี้ร่วมระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1490 (1) ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 2 ต้องร่วมกันรับผิดชอบธนาคาร อ. ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1489 แต่เมื่อได้ความว่า ในคดีที่ธนาคาร อ. ฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้กู้ และ ท. กับโจทก์ในฐานะผู้ค้ำประกันเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดพะเยานั้น ต่อมา ธนาคาร อ. จำเลยที่ 1 ท. และโจทก์ได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน ซึ่งศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาตามยอมและคดีถึงที่สุดแล้ว ผลของสัญญาประนีประนอมยอมความยอมทำให้สิทธิเรียกร้องตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวระงับสิ้นไป โดยธนาคาร อ. ได้ถือสิทธิใหม่ตามสัญญาประนีประนอมยอมความตาม ป.พ.พ. มาตรา 852 การที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นภริยาของจำเลยที่ 2 ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับธนาคาร อ. โดยจำเลยที่ 2 ไม่ได้ร่วมด้วย สัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวไม่มีผลผูกพันจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ไม่ใช่คู่สัญญาในสัญญาประนีประนอมยอมความ จึงไม่มีสิทธิและหน้าที่ตามสัญญากับโจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 2 เพื่อการใช้สิทธิไต่เบียดตาม ป.พ.พ. มาตรา 693 ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 1,452,986.09 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 1,391,238 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้คำพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระหนี้แก่โจทก์ และยกฟ้องจำเลยที่ 2 ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 1,452,986.09 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 1,391,238 บาท นับถัดจากวันที่ 1 เมษายน 2565 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 3,000 บาท คำขออื่นให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 ในศาลชั้นต้นและชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า จำเลยที่ 2 เป็นสามีของจำเลยที่ 1 จดทะเบียนสมรสเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2537 เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2553 จำเลยที่ 1 ยื่นแบบคำขอกู้และรับรองสิทธิโครงการสวัสดิการการเงินกู้ ช.พ.ค. จากธนาคาร อ. วันที่ 5 ตุลาคม 2553 จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้ยืมเงินเพื่อการบริโภคสินเชื่อโครงการสวัสดิการการเงินกู้ ช.พ.ค. 6 วงเงิน 1,200,000 บาท จากธนาคาร อ.

และได้รับเงินกู้ไปแล้ว มีนางพรทิพย์ และโจทก์คำประกันการชำระหนี้ของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระหนี้โดยชำระหนี้ครั้งสุดท้ายวันที่ 25 มิถุนายน 2558 จากนั้นวันที่ 9 กันยายน 2558 ธนาкар อ. ฟ้องจำเลยที่ 1 นางพรทิพย์และโจทก์ต่อศาลจังหวัดพะเยาเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ผบ.2539/2558 ศาลมีคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ผบ. 3159/2558 เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2558 จำเลยที่ 1 ไม่ชำระหนี้ ธนาкар อ. ยึดที่ดินโฉนด เลขที่ 508 พร้อมสิ่งปลูกสร้างของโจทก์เพื่อบังคับคดี โจทก์ในฐานะผู้คำประกันการชำระหนี้พร้อม ดอกเบี้ยแก่ธนาкар อ. วันที่ 10 พฤษภาคม 2564 เป็นเงิน 1,374,292 บาท และวันที่ 13 พฤษภาคม 2564 โจทก์ชำระค่าธรรมเนียมถอนการยึดทรัพย์แก่สำนักงานบังคับคดีจังหวัดพะเยา อีก 16,946 บาท รวมเป็นเงิน 1,391,238 บาท มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์หรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 ยื่นแบบคำขอกู้และรับรองสิทธิโครงการสวัสดิการการเงินกู้ ข.พ.ค. ระบุวัตถุประสงค์ไว้ในข้อ 3 ว่า เพื่อชำระหนี้และทุนการศึกษาบุตร แสดงว่าหนี้ที่จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินดังกล่าวเป็นหนี้เกี่ยวกับการศึกษาของบุตรตามสมควรแก่สภาพ โดยจำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อรับรองสำเนาถูกต้องใน สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนแนบท้ายแบบคำขอกู้ดังกล่าว อันแสดงว่าจำเลยที่ 2 ยินยอมให้ จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นภริยาทำสัญญากู้ยืมเงิน ดังนั้น หนี้ที่จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินดังกล่าวจึงเป็นหนี้ร่วม ระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490 (1) ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 2 ต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อธนาкар อ. ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1489 แต่เมื่อได้ความว่าในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ผบ.2539/2558 ที่ธนาкар อ. ฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้กู้ และนางพรทิพย์กับโจทก์ในฐานะผู้คำประกันเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดพะเยานั้น ต่อมาธนาкар อ. จำเลยที่ 1 นางพรทิพย์และโจทก์ได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน ซึ่งศาลชั้นต้นมี คำพิพากษาตามยอมเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ผบ.3159/2558 และคดีถึงที่สุดแล้ว ผลของสัญญา ประนีประนอมยอมความย่อมทำให้สิทธิเรียกร้องตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวระงับสิ้นไป โดยธนาкар อ. ได้ถือสิทธิใหม่ตามสัญญาประนีประนอมยอมความตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 852 การที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นภริยาของจำเลยที่ 2 ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับธนาкар อ. โดยจำเลยที่ 2 ไม่ได้ร่วมด้วย สัญญา ประนีประนอมยอมความดังกล่าวไม่มีผลผูกพันจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ไม่ใช่คู่สัญญาในสัญญา ประนีประนอมยอมความ จึงไม่มีสิทธิและหน้าที่ตามสัญญากับโจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง จำเลยที่ 2 เพื่อการใช้สิทธิไต่เบี่ยงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 693 ได้ ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ประชา งามล้ำวง · ชาญณรงค์ ปราณีจิตต์ · ดุสิต ฉิมพลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4008/2567>